

Carn de banqueta

L'audiència prèvia del 'cas dels vestits', prevista per al 15 de juliol, és la darrera passa abans que el magistrat instructor de la causa, José Flors, fixe la data del probable judici a Francisco Camps. L'estranya declaració del president, el 20 de maig del 2009, va convèncer el jutge Flors de la necessitat de la vista oral. Heus-ne ací un extracte dels moments clau.

INSTRUCTOR (I): Teniu cap relació o coneixeu de res Álvaro Pérez? [àlies *el Bigotes*, cap de la trama *Gürtel* al País Valencià]

FRANCISCO CAMPS (FC): Sí.

I: De què el coneixeu? Des de quan? Quin tipus de relació hi teniu?

FC: Des de la meua època de candidat a la presidència de la Generalitat, el 2002. És una persona que s'encarrega, conjuntament amb més gent, d'organitzar l'acte de proclamació del meu partit, a Alacant, i jo com a candidat.

I: Això a banda, hi teniu una especial relació d'amistat? Sovintegeu l'amistat d'aquest senyor?

FC: No. La relació ha estat de partit durant tots aquests anys. És qui ha organitzat els actes del partit i la meua relació, a través del partit, sempre ha estat als grans actes del partit o als grans congressos que ha tingut el partit en aquests anys a la Comunitat Valenciana, perquè sempre m'ha agradat supervisar l'enginy, la innovació, els faristols, l'enginyer, la innovació, els faristols, l'enginyer... a fi de donar un ritme de modernitat als actes del partit. Aquesta és la confiança que el partit va dipositar en ell

durant aquests anys i és l'única relació que hi he mantingut.

I: A més dels actes de partit, sembla que ha organitzat actes de l'administració de la Generalitat Valenciana.

FC: Sí, això sembla...

I: Us consta?

FC: Bé... M'ha constatat fonamentalment aquests dies, quan he vist la petició –entre moltes altres qüestions– d'aquest tribunal, sobre la relació d'actes que ha pogut fer per a l'administració.

[...]

I: Sembla que, mitjançant aquesta relació, o per indicació d'aquest senyor o perquè us acompanyava, va anar a encarregar unes peces de roba a un establiment de Madrid. És cert? Podeu explicar-ho, per favor?

FC: Em va dir, potser en alguna reunió del partit, que coneixia algú en una botiga de Madrid que tenia una sastreria industrial que feia vestits, que acoblava vestits de confecció ja fets, els quals paraven bé i eren a molt bon preu. Un dia dels que vaig anar a Madrid –perquè a Madrid, per la meua situació al partit i al govern, hi vaig sovint– vaig arribar-me a la botiga, vaig conèixer el senyor [José] Tomás –que aleshores i fins fa unes poques setmanes era Tomás, creia que era el seu nom de fonts–, i m'hi vaig presentar. Aquesta és la circumstància.

I: Hi vau adquirir cap peça de vestir, a l'establiment anomenat Milano?

FC: En aquest establiment no en vaig adquirir cap. No hi va haver manera que cap de les peces de confecció que mirava d'acoblar-me em pararen bé, i per tant no en vaig comprar ni adquirir cap. Devia ser la primavera de l'any 2006.

I: Aquest senyor diu que sí que us va enviar cap a València uns vestits.

FC: Us ho explique. Jo vaig anar a la botiga, vaig emprovar-me un vestit i, sobre aquest vestit, que era a molt bon preu, de prop de 500 euros, si no recorde malament... Jo els vestits normalment me'ls faig a El Corte Inglés, a la sastreria d'El Corte Inglés. Però vaig dir: provem-ho. Per una altra circumstància que vaig anar a Madrid, vaig tornar a passar per la botiga, vaig emprovar-me el vestit i el vestit no em parava bé, però aquest senyor tenia molta il·lusió que el president del partit de la Comunitat Valenciana es vestira allà. Hi vaig tornar una altra volta, ens vam donar els telèfons per si passava res... Hi vaig tornar de nou, vaig tornar

a emprovar-me el vestit, que no hi havia manera que em parara bé i, passat un temps, sobre el primer o el segon vestit que m'havia emprovat, em va trucar i em va dir: "Mira, jo ara me'n vaig de vacances, t'enviaré quatre vestits més, a veure si cap et va bé, i si et van bé, a la tornada de les vacances passes per ací i veiem si te'n quedes cap." I fou així, aparegueren per casa meua quatre vestits, me'ls vaig

"No tenia intenció d'endur-me el 'blazer', no ho havia dit a casa"

emprovar i cap no em parava bé. Com que prop de casa hi ha una botiga que regenta una íntima amiga nostra, vaig dir a la meua dona: "Per què no crides a aquesta persona, que passe per casa, per si de cas la modista o la costurera de la botiga poden ajustar-me aquests vestits que són a tan bon preu?" I fou així. Va venir, se'n va endur un o dos, la costurera i la modista, o la modista i la costurera... En fi, la mateixa persona, la modista o costurera d'aquesta botiga, van veure-ho. Vaig trucar a Tomás i li ho vaig dir: "Mira, Tomás, aquests vestits no em van bé." I a la primera ocasió que vaig tenir de tornar a Madrid, vaig dur els vestits i els vaig deixar a la botiga Milano, amb el seu coneixement.

[...]

I: A banda dels quatre vestits que vau retornar i d'aquests dos més que vau adquirir i vau satisfer en metàl·lic, heu comprat o encarregat cap altra peça de roba a Forever Young?

"Vaig preguntar al xofer i l'escorta si els feia res de deixar-me diners"

FC: Sí, sí, sí. Quan aquests dos vestits ja em paraven bé –uns vestits relativament barats, en relació amb els preus dels vestits de la sastreria on normalment m'he fet els vestits tota la meua vida–, doncs vaig passar per la botiga, vaig recollir els vestits i em va dir: "Mira, si

et sembla bé, com que la cosa funciona i aquests dos vestits et paren bé, mira a veure..." A mi no em venia de gust. "Doncs sí, crec jo. Doncs bé, ara que la cosa va més bé, no sé què, que no et preocupes..." El cas és que vaig acabar encarregant un tercer vestit.

[...]

I: Com vau satisfer l'import d'aquest vestit?

FC: En efectiu.

I: Vau comprar-hi cap més complement, en aquesta botiga? Corbates, per exemple?

FC: Sí. No.

I: Voleu mostrar-li aquest document, el foli 407 del tom 1? Voleu mirar-lo, per favor? Diu que s'han adquirit unes corbates, hi ha un nom i un cognom de la persona que sembla haver-les adquirides. Aquest cognom coincideix amb el vostre. Recordeu haver comprat, o encarregat, aquestes corbates?

FC: No.

I: Voleu mostrar-li el tom 2, el foli 124 i el 127, per favor? Com abans, us mostraran dos documents, un dels quals fa referència a un vestit, i l'altre, a tres vestits més. En total, sumen quatre, i també apareix un cognom que coincideix amb el vostre.

FC: Aquests, els he vistos a la causa. Jo no conec la documentació d'aquesta empresa.

[...]

I: A banda aquestes peces de què parlem i de les dates indicades ací, vau adquirir-hi res més l'any 2007 i 2008?

FC: El 2007, unes sabates que també hi havia, que eren molt boniques i a molt bon preu. Aprofitant la compra del tercer vestit, vaig comprar també aquestes sabates. Unes sabates que recorde perfectament quin dia vaig estrenar-les: en un acte de precampanya electoral a València, cap a final de març, i ho recorde perquè vaig adonar-me que la sabata era bastant deteriorada. Hi havia molta gent, en un acte d'aquests en què saludes la gent, en què puges i baixes les escales on hi ha el faristol... Aleshores vaig trucar a Tomás i li vaig dir: "Aquestes sabates que em vas vendre sembla que s'han ratllat. Això és normal?" "No, no és normal." Doncs bé, vaig dur les sabates i vaig recollir-hi unes altres que eren en més bones condicions...

[...]

I: I uns pantalons? Tomás sembla dir que se'n va endur uns, conjuntament amb les sabates.

FC: No, no, no. A la botiga, jo tan sols hi he comprat vestits, aquest parell de sabates... I el 2008, abans de l'estiu del 2008, vaig tornar a passar-hi i vaig encomanar-li un altre vestit. Ell també em va trucar i em va dir que la situació econòmica havia estat perjudicial per a la botiga, que tot era com a les rebaixes, que tot era a molt bon preu. Hi vaig anar, vaig mirar algunes peces... "Mireu els pantalons, mireu aquesta jaqueta, mireu aquest blazer, com és tot barat." I l'única cosa que va interessar-me d'allà fou un blazer blau marí... Bé, em semblava bonic, res més. Hi vaig tornar una altra vegada, en un altre viatge a Madrid, vaig comprovar-me aquella jaqueta. Ell no hi era i, en acabant, no me la vaig endur. I quan vaig anar-hi a recollir el vestit, que és l'única data que recorde perfectament bé —perquè ha estat l'última i perquè després del que ha passat aquests dies he mirat de refrescar bé la memòria—, vaig recollir el vestit i vaig recollir aquell blazer, que era rebaixat; recorde perfectament que era rebaixat a 150 euros. Els vestits de Forever Young —ho dic perquè n'acabe de veure en aquell document els preus— normalment anaven pels volts dels 650 euros de cost de venda al públic, i per aquest blazer recorde que em va cobrar 150 euros.

I: També vau pagar-ho en efectiu?

FC: Vaig pagar-ho en efectiu, i a més no tenia la intenció d'endur-me —la veritat— el blazer. No ho havia comentat a casa, duia els diners que com sempre m'havia preparat la meua dona en efectiu per a poder pagar. A casa, la meua dona és qui porta l'economia domèstica. I en veure el blazer, la veritat, a aquell preu, recorde que no duia la quantitat de diners per a poder-lo comprar, vaig eixir de la botiga i vaig preguntar al zofer i a l'escorta si els feia res de deixar-me'n, si diuen diners, si em deixaven diners per a poder-lo comprar; jo no duia prou diners. L'escorta va donar-me 150 euros, vaig entrar dins de la botiga, vaig pagar el vestit i el blazer, vaig pujar al cotxe i ja no hi vaig tornar mai més.

[...] [Se senten les converses telefòniques amb Álvaro Pérez.]

I: Aquesta és la conversa. Reconeixeu la vostra veu?

FC: Sí, i la de la meua dona.

I: I la d'Álvaro Pérez?

FC: Sí.

I: És una conversa que manteniu amb aquest senyor. Deveu haver sentit que a l'inici la conversa s'interromp i que vós dieu: "Escolta'm, moltíssimes gràcies!" I ell us contesta: "Has llegit

“No sé què em deu Álvaro Pérez ni molta gent que em trobe pel carrer”

el meu targetó? Fixa't si et dec coses!" A què respon això? Us va regalar res?

FC: No. "Moltíssimes gràcies" és perquè em deia que jo havia fet molt gran el partit polític a la Comunitat Valenciana i que jo sí que era un líder indiscutible del partit... No sé si ho sabeu, però aquells anys vaig viure unes circumstàncies internes del partit molt complicades. [...]

I: Sí, però al marge d'aquestes incidències al partit, quan li dieu "moltes gràcies!", l'expressió que fa servir aquest senyor és la següent: "Has llegit el meu targetó? Fixa't si et dec coses!" Què us deu aquest senyor, a vós?

FC: La idea d'una Comunitat forta i un Partit Popular molt fort, perquè és en relació a ell.

I: És això, que us deu a vós el senyor Álvaro Pérez?

FC: Bé, això és pel que...

I: ...Pel que jo us pregunte. Insistesc que no teniu el deure de contestar, podeu negar-vos-hi o contestar allò que us vinga de gust, però en el discurs lògic, davant un agraïment de "moltes gràcies" i de "fixa't si et dec", sembla deduir-se que aquest deute és compensat d'alguna manera. És per això, que us ho pregunte, i podeu respondre'm allò que vulgueu.

FC: No, no, no.

I: És això, que us pregunte: què li deveu al senyor Álvaro Pérez?

FC: Jo no sé què em deu el senyor Álvaro Pérez ni molta gent que em trobe pel carrer i em diu: "Us devem molt, president!" No ho sé. En tot cas, és un senyor que treballa pel partit, que al partit ha fet molts actes, acabem de celebrar el congrés regional del partit el mes d'octubre, va ser un format excepcional, molt modern, ell hi va desenvolupar les seues idees respecte a la modernitat que hi podia haver. Jo no ho sé, però de qualsevol manera, res que vaja més enllà del convenciment que dirigesc el partit i que el dirigesc bé. I com ell, tantíssimes persones que em diuen que...

I: ...En aquest mateix context, l'endemà del dia de Reis, hi ha una altra expressió que, segons que heu dit, pertany a la vostra dona, perquè identifiqueu la veu amb la d'ella. Diu: "Amb el meu t'has passat vint pobles!" El "meu" fa entendre que hi ha alguna cosa d'un altre i alguna cosa meua. Us ho torne a preguntar: quins regals hi havia allà que pogueren anar adreçats a... A vós ja m'heu dit que no.

FC: No.

I: "Amb el meu t'has passat vint pobles!" A què es referia amb aquesta expressió?

FC: Possiblement a la polsereta de la nena.

I: No, amb el "meu"! Perquè després parlen de la polsera de la nena. Va fer-li cap regal a la seua dona, Álvaro?

FC: Sí, sí, sí, el regal que va retornar la meua dona.

I: Quin regal era?

FC: Era un rellotge.

I: Un rellotge. Em podeu dir de quines característiques?

FC: La veritat és que no ho sé, perquè jo vaig mirar de ni veure'l, tan sols. [...]

I: I com vau retornar aquest regal, aquest rellotge?

FC: Crec recordar que va ser a la farmàcia mateixa de la meua dona, que Álvaro devia passar per la farmàcia i li devia retornar el regal.

I: Li'l va retornar a ell directament? No a l'establiment comercial, sinó a ell, personalment?

FC: Sí.

I: I dieu que hi ha un altre regal, el de la nena.

FC: Sí, sí.

I: Quin regal era el de la nena?

FC: Crec –pel que m’ha contat la meua dona, perquè jo no vaig veure’l– que era una mena de polsereta d’aquestes de cuir, una cinteta de cuir amb una medalleta que posava no sé quin lema, a la medalleta.

I: I vós dieu que això també va ser retornat.

FC: Tot, tot va ser retornat.

I: Tot alhora?

FC: Sí, sí, sí.

I: A aquest mateix senyor?

FC: Sí.

[...]

I: Continueu fent servir el mateix número de telèfon o heu canviat el número de telèfon?

FC: És el mateix.

I: Continueu fent servir el mateix?

FC: Sí.

I: Doncs el número consta a les actuacions perquè, com a conseqüència de la intervenció telefònica del telèfon d’Álvaro Pérez, consta la trucada. Consta a les actuacions. A la providència en què s’acorda la transcripció de la trucada consta qui truca i qui rep la trucada, tothom és perfectament identificat.

[...]

I: Davant aquest costum de pagar en efectiu, qui així ho fa, normalment acostuma a demanar el tiquet de compra, simplement perquè, quan passe amb la bossa per la porta d’ei-

xida, puga justificar la compra si sona cap aparell electrònic. Malgrat això, vós no demaneu mai tiquets de compra?

FC: Bé, parlem d’una botiga en què l’encarregat era qui em donava el vestit i jo li’l pagava.

“Senyoria, pràcticament no faig cap compra, la meua vida és la feina i tot això”

I: És que jo he entès que la vostra manera habitual d’actuar és no demanar mai el tiquet de compra.

FC: Sí, sí, senyoria, pràcticament no faig cap compra, la meua vida és la feina i tot això; les compres, les fa la meua dona.

I: He d’entendre que corregiu allò que heu dit anteriorment, allò de què

vós mai no demaneu el tiquet de compra?

FC: No, mai no demane tiquet, efectivament. No ho corregesc, mai no demane tiquet.

I: Com que dieu que pagueu molt poc.

FC: I compre poc!

I: I del poc que compreu no en demana mai tiquet?

FC: Mai.

I: Tot i el risc de passar amb la bossa per la porta.

FC: Bé, si és de roba, si és pel lloc per què es passa o pel lloc on pot haver-hi alguna mena de... Hi he anat amb Isabel, hi he anat amb la meua dona.

I: Voleu dir res que no se us haja preguntat i que considereu d’interès per tal d’esclarir aquests fets?

FC: Sí, que negue la major. Que açò, sincerament, no té cap mena de sentit. Que a mi ningú mai no m’ha pagat un vestit, mai, que no ho hauria permès. Mai no ho permetria, que em pagaren un vestit! Que quin sentit té que algú em pague un vestit... I que sempre he intentat tenir clara la diferència entre la meua vida personal i la meua vida política. I, a la vida política, la meua vida com a president de la Generalitat i com a president del partit. I crec haver-ho aconseguit, al llarg d’aquests anys.

Extractes seleccionats per Victor Maceda

Breus

Entre la casa comuna de les llengües minoritàries...

L’Octubre Centre de Cultura Contemporània (OCCC) va acollir, el proppassat 5 de juliol, una de les reunions periòdiques del comitè d’experts que vetlla pel respecte de la Carta Europea de les Llengües Regionals i Minoritàries, signada per la majoria d’estats de la UE. Els membres del comitè desplaçats a València –Vesna Cmic, Alberto López Basaguren, Gabor Kardos i Simone Klinge, que n’és la secretària– van entrevistar-se a l’OCCC amb Ferran Suay i Anna Oliver –en representació d’Acció Cultural del País Valencià–, amb Rosa Roig –del Sindicat de Treballadors de l’Ensenya-

ment del País Valencià–, amb Francesc Felipe i Tudi Torró –en nom de la Federació Escola Valenciana–, amb Joan Carles Martí –de l’associació cultural El Tempir d’Elx– i amb Alfons Esteve –del Servei de Política Lingüística de la Universitat de València.

...i els premis bilingües

A les Illes, el PP no sols ha liquidat els departaments de política lingüística –no en queda cap, ni al govern ni a l’Ajuntament de Palma ni als consells–, sinó que els emblemàtics premis Ciutat de Palma de literatura –que s’atorguen en poesia i en narrativa– seran “bilingües” enguany, per decisió del nou batlle, Mateu Isern. Segons que ha explicat el regidor de Cultura i Esports, Fernando Gilet, es farà una convocatòria per a obres en català i una altra en castellà. Sota el mandat de Catalina Cirer (2003-2007) ja es va aplicar aquesta modalitat –tot i les crítiques dels nacionalistes– dues vegades.